

Kterak z maďara uděláte výmara.

V podstatě úplně jednoduše. Během blátivýho počasí si uděláte výlet. Výlet, kde značná část cesty vede po nedávno zbudované cyklostezce. Cyklostezce, kterou zbudovali v místech, kde jsme roky chodívali polema krásnou hruškovou álejí. Kde člověk o nikoho nezakopnul a kde byla hezká a příjemná zatravněná cestička a podél rostlo spouta bylin. Od svízele, přes kopřivy, vlaštovičník, pampelišky a tak. Teď tam vede široká cesta z uválcované šotoliny. Jestli to je šotolina teda. Je to šedivý, když je sucho, tak to práší až hrůza a když je mokro..... jste po pár krocích zajímavě vyzdobený. Nebo teda aspoň já určitě. A vlastně nejen já. I Rumíček.

Leč u toho se to dá i předpokládat, protože Rumíček lítá. Bohužel teda ne vzduchem, páč to by i zvoestal čistej, ale lítá po cestě. Sem a tam. Ponivadž musí lovit žužlobalonek. A občas, pravda, taky lítá i tím vzduchem. To když si dá výskok. Po výskoku ovšem zcela zákonitě následuje dopad. A ten dopad má pak taky dopad. Na stupeň zabahněnosti dotyčného letce astronauta, který se vrhá střemhlav za míčkem.

Když vstoupí do hry rákosovitá tráva, ke který mě Rumíček zavede a důrazně si žádá utržení minimálně jednoho, lépe dvou dlouhých stébel, abychom mohli uspořádat pořádněj rákosovitej cirkus, je to už úplně jedno, jestli lítá nebo nelítá vzduchem. To už jsme oba jak ty vepřici. Rumouš stříhá zatáčky, výskokuje a já se snažím vést hru podél toho úzkýho pruhu zeleně, který u cyklostezky zbyl. Leč ne vždy to vyjde, protože to by se taky mohl zastavit o kmen nějaký starý hrušně. A to já bych nerada si z něj vyrobila boxera, jak by se zastavil čumesem o strom. Nějakou dobu se tak bavíme a pak zjistím, že máme publikum.

Dva páry se tam zjevili uprostřed polí. A působí tam značně nepatřičně. Protože jednak tuhleto sorta lidí se tam obvykle fakt nepohybuje - narazíte jen na cyklisty, běžce nebo pejskaře, máááximálně mámu s kočárkem, ale to málo. Civila na procházce nikdy. Natož ČISTÝHO CIVILA!!!! Fakt naprosto nechápu, jak se těm čtyřem podařilo dostat se do toho místa, aniž by na sobě měli jednu jedinou skvrnku . Jako já netvrdím, že by nutně museli vypadat jako dvě hliněný figurky, tak jako my, páč těžko bude někdo provozovat takový bejkárny jako my. Ale prostě "suchou" nohou se tam neměli šanci vůbec dostat. Museli je tam teleportovat nějak.

Obdivujou Rumíčka a já se snažím udržet jeho zájem stéblem trávy. Představa, že ho jejich obdiv zaujme natolik, že jim půjde ukázat jak vypadá láska k celému světu..... no ne, to

opravdu ne. To už by s čistým štítem rozhodně tu cestu nedokončili ☹️. Podařilo se. Rumíček si lásku k celému světu nechal tentokrát pro sebe. Zato ti čtyři ne, páč se následně pokoušejí mi vnutit ten starý známý letáček se strážní věží. Slušně poděkuju, odmítnu a posouváme se se zrzavou pružinkou dál. Až tady si vlastně všimnu, že já sice vypadám jako to prase, ale ten pes je fakt figurka z hlíny. Nebo jílu, nebo šotoliny, to je fučík, ale je prostě jak celý stádo těch prasat. A ty haxny!!! Nabalený! Neříká se, že do hospody jen s umytýma nohama?? No takhle tam nemůžem.

Směřuju nás co stařiny, abychom se krapítek odbahnili. Štajnidlo posílám skákat přes závoru, aby se z nejhoršího odklepal při skákání a chvíli se tak ve stařině šmrdolíme a já doufám, že to stará, suchá tráva pojme. Nepojmula. Ejch. No co. Půjdem dál a uvidí se. A se vidělo ☹️☹️ V polích, který na stařinu navazují, Rumíček svůj outfit ještě vylepšil. “Ty jo, jako tohle už je za čarou” říkám si, když ho tak vidím. “Hospoda asi nebude dneska. To jim nemůžu udělat.” Tak jdem courat po okolí. “Třeba to uschne a odpadá to?” melduju si.

Dojdeme k úseku, kde je asfaltová část cesty a vedle je tráva. Snažím se držet Rumouše co nejvíc na cestě. Postupně usychá a já najednou zjistím, že z mého zrzavých vižlíka se stal šedivej, stříbrnej..... výmar ☹️ :D. Po břicho určitě teda, to má vážně čistě šedivý, bahno na hlavě, zádech, v uších. Mno... tak to je výborný. Pohled na moje kalhoty taky není úplně uspokojivej. Ale pořád to jde. Jenže co s výmarem?? Když v hospodě pod stolem doschne úplně a odpadá to tam z něj, bude to vypadat, jak když jsme tam přestěhovali půlku tý cyklostezky....

Aaaach jo, a já se těšila na oběd a medovinu..... Co by ovšem člověk neudělal pro to, aby nasýtil kručící žaludek a uspokojil rozcapený chuťový buňky. Naškubu si starou trávu a jmu se hřebelcovat milýho výmara. “A helééé, dobrý, vono to jde dolů!” raduju se a usilovně vracím vižlíkovi jeho původní barvu. “Paráda! Chuťový buňky těšte se!” Teď ještě trochu sebe opucovat... a jejda?”. Zatímco z hliněné figurky výmara jsem zdárně vyrobila vižlu, tak z toho prasete, který k němu patřilo se mi, bohužel, čistou osobu udělat nepodařilo. Jen jsem to celý ještě zhoršila, protože jsem to rozšmrdlala nahoru a dolů po kalhotách. Teď to fakt vypadalo, že jsem se někde v tom blátě musela minimálně vyválet. Smutně jsem na sebe koukala a vedla urputný vnitřní boj. Ešivá se za sebe stydím natolik, že do hospody nepůjdem a nebo.....?????? Nebo!

Kterak z maďara uděláte výmara.

Jasně, žrádlo zvítězilo nad studem a maloměšťačtvím ☐ . Abych aspoň dodržela to, že do hospody se chodí s čistýma nohama, svědomitě jsem si opucovala boty z toho nánosu, abych aspoň, když už neudělám dojem, nezanechala pod stolem hroudy z bahna. V hospůdce jsem vklouzla do nejtemnějšího rohu a tvářila se, že bahenní koupele jsou před obědem to nejlepší, co si člověk může v dnešní době dopřát ☐ .

